

În continuare aş vrea să vorbesc, foarte pe scurt, despre ceea ce a spus Domnul bisericilor din Apocalipsa, și ce a spus persoanelor individuale din acele biserici.

Pentru aceasta este nevoie să citim, din Apocalipsa, scrisorile pe care Ioan a fost însărcinat să le scrie celor șapte biserici din Asia. Sunt multe moduri în care se poate cugeta la cartea Apocalipsa și, în multe privințe, ea nu este o carte ușor de înțeles. Domnul vorbește aici despre de a birui, care este un lucru bun, indiferent cum ar fi interpretat. E de dorit să biruiești. În repetate rânduri, Domnul, atunci când se adresează unei biserici, spune: „Știu”. Cât de încurajator este acest lucru! În fiecare adunare locală, Domnul știe ce se întâmplă, știe lucruri pe care voi nu le știți, știe intenția pe care o are El cu privire la adunare. Noi știm că intenția Lui este bună, știm că a declarat că El va zidi Biserica Lui și știm că ne iubește. Scriptura ne spune că Domnul Isus a iubit Biserica și s-a dat pe Sine pentru ea. Cât de minunat este lucrul acesta! Apoi spune acele cuvinte care străpung inima fiecărui soț care Îl iubește pe Domnul: „*Băraților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Cristos Biserica*”. În fiecare adunare locală, în fiecare situație prin care trece o adunare locală, Domnul cunoaște calea de ieșire din acea situație. El ne vorbește nouă, fiecăruia în parte, și ne spune: „*Cine ce are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul*”. Partea noastră este să avem urechi de auzit pentru a asculta ce ne spune Duhul. Dacă avem o inimă dispusă să audă și să fie schimbată, ca să fim gata să-L întâmpinăm pe Domnul când va veni, atunci, cu siguranță, El ne va deschide urechile – noi doar trebuie să Îi cerem aceasta.

Domnul Isus trăiește veșnic ca să mijlocească pentru sfinți, potrivit vocii lui Dumnezeu. Dar tot Domnul umblă în mijlocul lampadarelor: mereu veghează, mereu înțelege, mereu dă instrucțiuni Bisericii, prin Duhul Sfânt; întotdeauna vine la Biserică exact cu acel lucru de care ea are nevoie, necurmat Își iubește Biserica, pentru care Și-a dat viața. Adeseori, când citim aceste scrisori, ne descurajăm. Domnul spune aici niște lucruri dure. Dar El nu este un stăpân aspru. Dorința Lui este ca

bisericile să se pocăiască și să se schimbe, să fie făcute desăvârșite. Dacă noi ascultăm de Domnul, putem trăi înaintea Lui plini de viață, de nădejde și de pace. Însă nu trebuie să uităm că Dumnezeu nostru este un foc mistuitor, că Domnul Isus este Judecătorul cel drept. Domnul ne iubește, El este Mirele nostru, și Mireasa, tovarășa Lui trebuie să Îi corespundă. Ea „este os din oasele Lui și carne din carnea Lui”.

Ioan îl descrie pe Domnul Isus, în Apocalipsa 1: 9-18, astfel: „*Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Cristos, mă aflam în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Cristos. În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: «Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi, scrie într-o carte, și trimite-o celor șapte Biserici: la Efes. Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea.» M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur. Și în mijlocul celor șapte sfeșnice pe cineva, care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare, și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă, și arsă într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, și fața Lui era ca soarele, când strălucește în toată puterea lui. Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. Și El Și-a pus mâna dreaptă peste mine, și a zis: «Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.»*”

Îl vedem pe Domnul așa cum este – îmbrăcat în haine ale dreptății, este mai strălucitor decât soarele în toată puterea lui, fața Lui strălucește, ochii Lui străpung ca niște flăcări de foc. Chiar și Ioan, care fusese pe Muntele schimbării la față și care a adormit acolo, deoarece strălucirea era atât de puternică, încât nu a putut să-și țină ochii deschiși, de data aceasta nu a mai adormit, ci a căzut la picioarele Domnului ca mort. În mâna Domnului sunt șapte stele – îngerii celor șapte biserici –, și El umblă în mijlocul lampadarelor. Lampadarele sunt niște obiecte care țin lumina, care răspândesc lumina, și ele reprezintă bisericile.

Apocalipsa, capitolul 2, de la versetul 1 la 4: „Îngerului bisericii din Efes scrie-i: «Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă, și Cel ce umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: ‘Știi faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu, și că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.’»”

Îl vedem pe Judecătorul cel drept umblând în mijlocul lampadarelor. Cred că este important să înțelegem că El nu se află acolo doar ca să critice. Când Domnul vine la o adunare, El scoate în evidență lucrurile bune și este încântat de ele. E adevărat că El vine ca judecător, dar vine ca un judecător drept; observă fiecare lucru bun. Ei aveau toate acele lucruri frumoase, dar și-au pierdut dragostea dintâi. Se poate imagina ceva mai rău decât ca: iubitul tău/iubita ta să-și piardă dragostea dintâi? Celelalte lucruri nu mai contează. Faptul că ești o gospodină bună, că te îngrijești să aduci cele necesare în casă, că ești o mamă bună sau un tată bun, că ești o persoană onestă și că ești amabil, toate acestea nu satisfac pe nicio soție, pe niciun soț, și ele nu-L satisfac nici pe Domnul slavei. Dar El nu ne aruncă afară – versetul 5: „Adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești”. Domnul, care este lumina, locuiește în lampadar, dar nu este dispus să mai locuiască acolo dacă nu este prezentă dragostea dintâi. Spune: „Ai căzut”, însă nu spune: „Pleacă de la Mine, am terminat cu tine!”, ci spune: „Pocăiește-te și fă faptele dintâi.” De două ori le spune să se pocăiască. „Adu-ți aminte de lucrurile de la început, adu-ți aminte de Mine. Adu-ți aminte de Mine, Cel care te iubește. Fă lucrurile pe care le făceai la început.” Nu este interesant că Domnul nu zice: „Schimbă-ți sentimentele față de Mine?” Acesta este un lucru profund, la care trebuie să cugetăm. Domnul nu ne spune să începem să Îl iubim iarăși, ci să *facem faptele dintâi*. Care sunt acele fapte dintâi? Una din ele este ascultarea de El. „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” Ai constatat că dragostea ta pentru Domnul s-a răcit? Atunci fă ceea ce ți-a spus El să faci, și aceasta va avea un efect uimitor asupra inimii tale.

Versetele 6 și 7: „Ai însă lucrul acesta bun: că urăști faptele nicolaïților, pe care și Eu le urăsc. Cine are urechi să asculte ce zice

bisericilor Duhul: «Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.» A fost odată o pereche de tineri foarte îndrăgostiți; era primul cuplu – Adam și Eva. Dumnezeu a pregătit o nuntă pentru ei și i-a pus în mijlocul grădinii. A fost cea mai frumoasă nuntă. Viața era prezentă acolo. Dumnezeu a vrut ca ei să aibă parte de viață. Oare nu aceasta înseamnă căsătoria?

Trăiești tu în Efes? Multe lucruri bune, multă cunoștință, multe daruri, multe fapte bune; dar ți-ai pierdut dragostea dintâi? Este o nuntă care te așteaptă. „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.” Fraților, aceasta ne așteaptă pe noi!

Mesajul către Smirna. Apocalipsa, capitolul 2, începând de la versetul 8: „Îngerului bisericii din Smirna scrie-i: «Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, cel ce a murit și a înviat: ‘Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat), și batjocurile, din partea celor ce zic că sunt Iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei’.»” Din nou Domnul spune: „Știu. Știu situația ta, știu necazul tău, știu sărăcia ta, dar ești bogat”. „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi.” Nu te teme, căci Eu sunt cu tine. Domnul rânduiește asemenea situații pentru noi ca să putem intra în posesia unor bogății veșnice. El nu Se teme de suferință, ci va suferi împreună cu tine, la fel de sigur ca și cum, dacă te-aș lovi cu ciocanul peste degetul mare de la picior, capul tău ar simți durerea și ar reacționa. Domnul reacționează, pentru că El simte durerea, necazul nostru. Întotdeauna suferă împreună cu noi. Niciodată nu ne lasă să suferim singuri. Uneori ni se pare că suntem singuri, dar nu suntem.

„Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce.” Domnul îngăduie să fim încercați. El a îngăduit ca Pavel și Sila să fie aruncați în temniță pe când erau în Filipi. De ce a făcut Domnul acest lucru? Era supărat pe ei? Știți care a fost rezultatul acelei întâmplări – mântuirea întregii case a temnicerului. Așa cum Domnul a fost cu Daniel în groapa cu lei, la fel a fost și cu acei doi oameni, care plini de sânge, cântau în miez de noapte. Domnul a spus îngerilor: „Uitați-vă la slujitorii Mei!” Așa cum a afirmat și despre Iov: „L-ai văzut pe robul Meu Iov? Cine este ca el pe pământ? Un om care umblă în dreptate și se abate de la rău”. Domnul a arătat, prin acești oameni, cum era slava Lui. Rezultatul a fost salvare pentru ei și slavă pentru Domnul.

„Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” Îmi place acest verset. Nu trebuie să fim credincioși foarte mult timp – numai până vom muri! Asta nu este foarte mult. „Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: «Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.»” În Apocalipsa, capitolul 20, se spune că moartea și locuința morților vor fi aruncate în iazul de foc” – aceasta este a doua moarte. Oamenii aceștia din Smirna se temeau de moarte. Domnul așa începe să li se adreseze: „Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat.” În Romani, capitolul 14, de la versetul 7 la 9 scrie: „În adevăr, niciunul din noi nu trăiește pentru sine, și nici unul din noi nu moare pentru sine. Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului. Căci Cristos pentru aceasta a murit și a înviat, ca să aibă stăpânire și peste cei morți, și peste cei vii.” Frați și surori, nu trebuie să ne fie frică de moarte! Domnul nostru este Domnul vieții și al morții – pentru aceasta a murit și a înviat El.

Mesajul adresat bisericii din Pergam – capitolul 2, de la versetul 12 la 17: „Îngerului bisericii din Pergam scrie-i: «Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tășuri: ‘Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana. Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor, și să se dedea la curvie. Tot așa, și tu ai câțiva, care, de asemenea, țin învățătura Nicolaiților, pe care Eu o urăsc. Pocăiește-te dar. Altfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: «Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.»” Descrierea Celui care are o sabie ascuțită (Apocalipsa 19) se referă la Cel care este Cuvântul lui Dumnezeu și care iese la luptă împotriva neamurilor; limba Lui este ca o sabie. Situația de aici este una rea: biserica are o doctrină greșită, dar și practică greșită, care aduce roade rele. Domnul a spus lucruri bune despre ei: „Știu unde locuiești. Tu ții Numele Meu. Nu ai lepădat credința Mea, chiar și atunci când

unii dintre voi au fost uciși din pricina credinței.” „Dar”, spune El, „am câteva lucruri împotriva ta”. Mie mi se pare că a avut mai multe lucruri împotriva lor decât a avut împotriva celor din Efes. Au fost niște lucruri foarte grave, lucruri nesfinte: idolatrie, curvie; întinarea poporului Domnului, pierderea calității de preoți a credincioșilor. Nicolaiții au ajuns să fie o clasă specială a celor care slujeau. Domnul spune: „Am câteva lucruri împotriva ta”. Nouă ni se pare că sunt multe, însă pentru El sunt doar câteva. Domnul este un luptător. El este Cel care călărește pe calul alb, având mantia îmbibată în sânge; El este Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru El, sunt doar lucruri mici, lucruri puține, pe care le poate rezolva. Fraților, *El* le va rezolva, căci așa spune: „Eu Mă voi ocupa de aceste lucruri.” Nu voi trebuie să vă ocupați de ele. Soră, nu *tu* trebuie să te ocupi de ele! Frate, nu *tu* trebuie să te ocupi de ele! „*Eu* Mă voi ocupa de ele. Ție ți se pare a fi mult necaz, multe probleme, dar Eu voi îndrepta rapid acele lucruri. Voi birui. Am pentru tine mană!” „Mană ascunsă” – ce înseamnă aceasta? Domnul Isus a spus: „Eu sunt mana care a coborât din cer”. Dar ce înseamnă „mană ascunsă”? Știți că mana era împrăștiată peste tot în pustie. Nicăieri în alt loc din Scriptură nu se vorbește despre „mană ascunsă” decât aici. Sunt lucruri despre Domnul Isus pe care nu le cunoști, părți ale personalității Lui pe care nu le-ai experimentat, căi prin care El te iubește, te susține și te hrănește și pe care nu le-ai experimentat; nici alții nu le-au experimentat. „Aceasta îți voi da. Și îți mai dau o piatră cu un nume pe ea; să fie ceva între tine și Mine. Îți voi da un nume nou.” Domnul urma să pună un nume nou pe o piatră – piatra vorbește despre permanență, stabilitate. Este o piatră albă, și sunt convins că este o piatră prețioasă. „Nimeni nu va ști ce scrie pe ea decât tu. Eu te voi cunoaște pe tine așa cum nimeni altcineva nu te cunoaște.”

Și Iacov a primit un nume nou, și de atunci a fost complet schimbat. Vă garantez că nimeni nu a văzut în Iacov pe Israel; iar Iacov în mod sigur că nu a văzut în el pe Israel. Nici soțiile lui nu au văzut, nici fratele lui, nici mama și tatăl lui nu au văzut, nici unchiul lui, Laban, nu a văzut. Dar, mai târziu, Faraon a văzut; și Iosif a văzut; și fiii lui Iosif au văzut când, Iacov i-a binecuvântat. Ei nu au înțeles despre ce era vorba; nu știu dacă Iacov le-a povestit ce s-a întâmplat atunci când s-a luptat cu Dumnezeu.

Frați și surori, acum eu am spus doar niște presupuneri de-ale mele cu privire la acea „piatră albă” și la „mana ascunsă”. Dar pot să vă spun cu certitudine că este vorba de mult mai mult decât ce am putut eu să descriu. Niciunul dintre cei din Pergam, dintre cei care vor birui, nu va fi dezamăgit. Vei birui tu?

Mesajul către biserica din Tiatira – de la versetul 18 la 29: „Îngerului bisericii din Tiatira scrie-i: „Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă: «Știi faptele tale, dragostea ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi. Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care își zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor. I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată ca am s-o arunc bolnavă la pat; și celor ce preacurvesc cu ea, am să le trimit un necaz mare dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi lovi cu moarte pe copiii ei. Și toate bisericile vor cunoaște că ‘Eu sunt Cel ce cercetez rărunchii și inima’; și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui. Vouă, însă, tuturor celorlași din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta și n-ați cunoscut ‘adâncimile Satanei’, cum le numesc ei, vă zic: ‘Nu pun peste voi altă greutate’. Numai țineți cu tărie ce aveți, până voi veni!»”

Această biserică era plină cu lucruri minunate: aveau fapte de dragoste, de credință, de slujire; știau să rabde, să persevereze; nu se oboseau; faptele din urmă erau mai mari decât cele dintâi. Apoi a pătruns în mijlocul lor ceva îngrozitor: cineva care pretindea că avea cuvântul lui Dumnezeu și care a dus pe poporul lui Dumnezeu la curvie. Ce credeți că gândeau cei care nu cunoșteau „adâncimile Satanei”? „Cum putem noi să răbdăm aceasta? Unde este ușa, vreau să plec de aici! Locul acesta este plin cu stricăciune!” Și era plin cu stricăciune, într-adevăr – imoralitate, copii pe care Dumnezeu urma să îi ucidă. Ce înseamnă asta? Că au apărut și s-au înmulțit ereziile. Cei care s-au asociat cu ereziile au dat naștere la alte erezii. Într-o astfel de situație, ușa îmi pare a fi o cale destul de bună de scăpare. Dar spune oare Domnul: „Fugiți de acolo cât de repede puteți? Luați-vă familia și pe alții, pe care puteți să-i luați cu voi, și ieșiți de acolo. Oamenii aceștia cunosc „adâncimile Satanei!” Nu, ci spune: „Țineți cu tărie ce aveți. Nu pun peste voi altă greutate.”

Știi tu că poți să rezisti prin simplul fapt că te ții de adevăr, că poți să biruești ținându-te strâns de adevăr în mijlocul a tot ceea ce este rău. „Ține-te strâns, fii ferm, rămâi la postul tău! Eu voi veni și Mă voi ocupa de această situație.” Dacă ne ținem strâns, Domnul se va ocupa de situația în care ne aflăm. El va veni. Nu era nicio îndoială că El urma să vină la Maria și Marta din Betania, pentru că ele I-au cerut să vină, spunându-I: „Cel pe care-l iubești este bolnav”. E adevărat că a sosit mai târziu decât ar fi vrut ele, dar la fel de adevărat este că El a venit exact la momentul potrivit. Într-o situație asemănătoare cu aceasta ți s-ar părea că Domnul întârzie prea mult. „Doamne, eu nu vreau să am nimic de-a face cu acești oameni!”

Versetele 26 – 29: „*Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier, și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu. Și-i voi da luceafărul de dimineață. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul.*” Dacă poți să te controlezi și să fii ascultător, dacă poți să-L aștepti pe Domnul și să nu iei lucrurile în mâinile tale, El va veni la vremea potrivită și Se va ocupa de situația ta. Dacă vei continua să faci faptele pe care ai fost chemat să le faci – umblând în dragoste, în răbdare, slujind – atunci vei birui. A avea autoritate peste neamuri, a le cârmui cu un toiag de fier – cea mai bună parte a acestui lucru este aceea de a domni împreună cu Domnul Isus. Dacă vei fi credincios pe timpul nopții, dacă vei rămâne pe poziție și vei face acele fapte pe care le făceai – la prima strajă, la a doua strajă, până la ultima strajă –, dacă vei continua să privești spre cer, vei vedea luceafărul de dimineață. Este cu totul altceva să te trezești de dimineață și să vezi luceafărul de dimineață, decât să stai treaz toată noaptea, afară, în răcoarea nopții, așteptând și veghind. Ce lucru mare este să știi că, după ce ai așteptat mult timp, mai ai doar puțin de așteptat, că Domnul este chiar la ușă! „Cine are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul.”

Mesajul către biserica din Sardes – capitolul 3, de la versetul 1 la 6: „*Îngerului bisericii din Sardes, scrie-i: «Iată ce zice Cel ce are cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale, că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului*

Meu.»” (Faptele lor nu au fost făcute prin puterea Duhului Sfânt.) „Adu-ți aminte dar cu ai primit și a auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine. Totuși ai în Sardes câteva nume, care nu și-au mântjit hainele.” (În Epistola lui Iuda ni se spune să urâm până și hainele mântjite de carne.) „Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ca va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul.” Și aici este vorba de acele fapte drepte ale sfinților, făcute prin puterea Duhului Sfânt.

Mesajul către biserica din Filadelfia – capitolul 3, de la versetul 7 la 13: „Îngerului bisericii din Filadelfia scrie-i: «Iată ce zice Cel Sfânt, Cel adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide: ‘Știu faptele tale: iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu. Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.’»”

Știm că Filadelfia că este locul unde frații se iubesc. De aceea, spun doar atât: dacă trăiești în Filadelfia, nu lăsa pe nimeni să-ți ia cununa – ține-te strâns de ceea ce ai, nu înceta sa-i iubești pe frați, nu tăgădui Numele Domnului, continuă să păzești Cuvântul Lui. Folosește acea puțină putere pe care o ai. „Pe cel ce va birui îl voi va face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou.”

Ce promisiuni glorioase! „Un stâlp în Casa lui Dumnezeu” – și nu va mai ieși de acolo; „Numele Dumnezeului Meu” – o nouă înțelegere, o nouă revelație cu privire la Dumnezeu, la cine este El; „numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim” – o nouă viziune a ceea ce

înseamnă Casa lui Dumnezeu; „și Numele Meu cel nou.” În numele Noului Ierusalim este cuprins și numele miresei. Mireasa Îl cunoaște pe Mire așa cum nimeni altcineva nu-L cunoaște. „Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul.”

Mesajul către biserica din Laodicea – capitolul 3, de la versetul 14 la 22: „Îngerului bisericii din Laodicea scrie-i: «Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: ‘Știi faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai rece sau în clocot! Dar fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.»”

Frați și surori, noi suntem așa de ușor de înșelat! Așa de ușor suntem amăgiți de vrăjmaș! Ucenicii erau niște oameni normali, obișnuiți. Domnul le-a spus: „Unul dintre voi Mă va vinde”. Atunci fiecare din ei a întrebat: „Nu cumva sunt eu, Doamne?” Reacția lor inițială nu a fost: „Cine este? Să-l scoatem afară și să-l punem la punct!” Fraților, când citim aceste lucruri despre biserica din Laodicea, ar trebui să ne întrebăm și noi: Doamne, nu sunt eu acela? Despre mine e vorba? Eu mă gândesc că sunt într-o stare destul de bună, dar oare nu cumva sunt sărac, orb, nenorocit? Doamne, arată-mi ce trebuie să fac! Ajută-mă să cumpăr acel aur curățit prin foc, ajută-mă să îmi petrec astfel viața, încât să pot intra în posesia acelor haine albe pe care Tu le-ai pregătit pentru mine. (Referitor la acele haine albe – ele ne sunt date. Dar faptele drepte ale sfinților, reprezentate prin inul curat, au fost pregătite de la întemeierea lumii ca să umblăm în ele. Noi trebuie să umblăm în ele: sunt pregătite pentru noi, sunt la dispoziția noastră, dar noi trebuie să le luăm și să umblăm în ele.) Alifie pentru ochi. Doamne, unde este această alifie, am nevoie de ea! Dacă Îi veți spune Domnului aceste lucruri, știți care va fi răspunsul Lui? „Eu mustru și pedepsesc pe toți acei pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă și pocăiește-te! Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine. Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și

am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul.”

Vreau să repet o afirmație pe care am făcut-o mai înainte. Am citit toate scrisorile pe care Ioan le-a scris bisericilor din Asia, scrisori ce i-au fost dictate de Domnul. În niciuna din aceste scrisori Domnul nu le spune să plece din bisericile pe care El le-a judecat. Indiferent care biserică ni s-ar părea cea mai rea, Domnul nu spune despre niciuna că trebuie părăsită. Dacă toți ar fi părăsit bisericile unde erau probleme și s-ar fi dus la cele două biserici care au fost laudate de Domnul, nu cred că Domnul le-ar mai fi laudat mult timp nici pe acelea. Fraților, chemarea noastră este de a birui – atât corporativ, cât și individual. Noi trebuie să ne pocăim, să ne întoarcem și să facem faptele dintâi.

„Iar a Celui ce poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Cristos, Domnul nostru, să fie slava, măreția, puterea și stăpânirea, mai înainte de toți vecii și acum și în veci. Amin!” (Iuda 24-25).